

λασσα ἐρχίνεσεν νὰ γαλενίζῃ (ἤρχισε νὰ γαληνιά) ἢ ἐγαλέν-
τισεν (ἤσύχασε) Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. Ἐγαλήνισεν ὁ καιρὸς
Οἶν. 2) Καταπραῦνομαι, ἡμερεύω, συνήθως ἐπὶ παι-
δίου Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Μποῦμ ἐνθ' ἄν.
Βάλε τὸ βυζὶ νὰ γαληνίσῃ (ἐνν. τὸ παιδί) Κουρ. Κύμ.
Ἀ ταχύτερον κλαίει καὶ δὲ ἁλάνιζει Ἀπύρανθ. Τά ἔλεγε
ὅλ' αὐτὰ ἡσυχος καὶ γαληνημένος Μποῦμ ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Ὅλοι καὶ ἂν παρ'γορεύκουνταν, ὅλοι καὶ ἂν γαλενίζ'νε,
'ς σὸν Ἀέννεν τὸν Θεόλογον γαλένισμαν 'κ' ἐπέμ'νεν
Χαλδ. Καὶ μετβ. καθησυχάζω, καταπραῦνω τινὰ Εὐβ.
(Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)
Στερελλ. (Ἀμφ.): Γαλενίζω τὸ μωρὸν — τὸ παιδί Τραπ.
Χαλδ. Γαλήνιος τὸ παιδί ποῦ βαλάντωσε 'πὸ τὲς κλάψες
Κουρ. Τὸν ἔπηρα μὲ τὸ καλὸ καὶ τὸν γαλήνικα νὰ κοιμηθῇ,
γιατὶ ἦτανε πολὺ μεθυμένος αὐτόθι. || Παροιμ.

Μίαν καὶ ἄλλο ἂν ἀντρίζω, | θὰ ἔγροικῶ καὶ γαλενίζω
(ὑποτίθεται λέγουσα μία γυναῖκα ὅτι ἂν ὑπανδρευθῇ δευ-
τέραν φορὰν, θὰ ἔχη τὴν ἀπαιτουμένην πείραν πὼς πρέ-
πει νὰ καθησυχάζῃ τὸ κλαυθμηρίζον βρέφος) Χαλδ.

Πβ. γαληνεύω, γαληνιάζω.

γαλήνιος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. γαλένιον τό, Πόντ.
(Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γαλήνιος.

1) Ἡσυχος, ἡρεμος λόγ. σύνηθ.: Γαλήνιος θάλασσα.
Γαλήνιος νερά. Γαλήνιος ζωή. 2) Οὐδ. οὐσ., παρηγορία
Πόντ. (Τραπ.): Ἀσμ.

Ὅλοι καὶ ἂν παρ'γορεύκουνταν, ὅλοι καὶ ἂν γαλενίζ'νε,
'ς σὸν Ἀέννεν τὸν Θεόλογον γαλένιον 'κ' ἐπέμ'νεν.
Συνών. γαλήνισμα 3.

γαλήνισι ἢ, Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

Ἡσυχία, ἡρεμία. Συνών. γαληνισμός, μερογαλή-
νισι.

γαληνισία ἢ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

Γαλήνη θαλάσσης, νηνεμία. Συνών. γαλήνη 1, γα-
ληνιά, γαλήνισμα 1.

γαλήνισμα τό, Λεξ. Περίδ. γαλένισμαν Πόντ. (Ἀμισ.
Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

1) Γαλήνη, ἡρεμία θαλάσσης Λεξ. Περίδ. Συνών.
ιδ. ἐν λ. γαληνισία. 2) Καθησύχασις Πόντ. (Ἀμισ.
Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Τῇ μωροῦ τὸ γαλένισμαν
Χαλδ. 3) Παρηγορία Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀσμ.

Ὅλοι καὶ ἂν παρ'γορεύκουνταν, ὅλοι καὶ ἂν γαλενίζ'νε,
'ς σὸν Ἀέννεν τὸν Θεόλογον γαλένισμαν 'κ' ἐπέμ'νεν.
Συνών. γαλένιον (ιδ. γαλήνιος 2).

γαληνισμός ὁ, ἀμάρτ. ἁλανισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαληνίζω.

Γαλήνισι, ὁ ιδ.: Ἀλανισμό δὲν ἔχει ἡ γλῶσσα του,
ὅλο μιλεῖ.

γαληνός ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. γαλ'νός Θεσσ. γαλε-
νός Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) γαλᾶνός Πόντ.
(Κερασ.) ἀγαληνός Ζάκ. Κωνπλ. Παξ. κ. ἄ.—ΓΒλαχογιάνν.
Μεγάλ. Χρόν. 69. ἀγαληνός Μακεδ.—Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γαληνός. Οἱ τύπ. ἀγαληνός, ἀγα-
ληνός κατ' ἀναλογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐπιρρ. ἀγάληα
καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγάληος.

1) Γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὑδάτων ἐν

γένει λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ. Χαλδ.): Γαληνὴ θάλασσα. Γαληνὰ νερά σύνηθ. Οὐ
ἀστραφτιρὸς γγάλους τοῦ πονταμοῦ ἦτανι γαλ'νός καὶ ἀτά-
ραχτους Θεσσ. Γαλενὸν ἐν' ἡ θάλασσα Κερασ. Κοτύωρ.
Τραπ. || Παροιμ.

Ἀλαλος καὶ ἀμήλαλος καὶ γαλενὸν ποτάμιν
(ἐπὶ ἀνθρώπου ὀλιγολόγου καὶ ὑπούλου) Χαλδ. || Γνωμ.
'Ἀσ' σὸ γαλενὸν τὸ ποτάμ' νὰ φογᾶσαι (ἀπὸ τὸ ἡσυχὸ πο-
τάμι νὰ φοβᾶσαι, δηλ. ἀπὸ τὸν ἀμίλητον, ἀλλὰ ὑπουλον
ἄνθρωπον) αὐτόθι. β) Ἡσυχος, ἡρεμος, ἐπὶ ἀτμοσφαι-
ρικῶν ἐν γένει καταστάσεων Πόντ. (Κερασ.): Γαλᾶνός
ἀέρας — καιρὸς κττ. || Ἀσμ.

Ἐφύσεσεν ἀψὺς βορρᾶς καὶ γαλενός θρασκέας

γ) Ἐλαφρὸς Παξ.: Ἀκούστηκε ἕνας ἀγαληνός χτύπος
καὶ ἄνοιξε ἡ πόρτα. δ) Ἐπὶ ἡχοῦ, οὐχὶ σφοδρὸς, οὐχὶ
ἰσχυρὸς, ἀλλὰ πρᾶος ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 56 καὶ
69: Τὸ ψαλιτήρι σου ὕμνο γαληνὸ τὸ κάνεις ἐνθ' ἄν. 56.
Τὸ τραγοῦδι τὸ ἡμερο, τ' ἀγαληνὸ γιὰ τῆς καρδιᾶς τοὺς
πόνους ἐνθ' ἄν. 69. 2) Ἡρεμος Πόντ. (Κερασ.): Γα-
λενὸν πρόσωπον. 3) Ὁ βραδέως βαδίζων, βραδυκίνη-
τος Ζάκ. Κωνπλ. Μακεδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ιδ. ἐν λ.
ἀργοκίνητος.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαληνὴ ὄν. κύριον Μακεδ. (Πάγγ.)
τοπων. Κύπρ.

* **γαληνόχλιος** ἐπίθ. Οὐδ. γαλῶχλὸν Πόντ. (Κερασ.
Τραπ.) γαλῶχλῶ Πόντ. (Ὁφ.) γαλῶχουλον Πόντ. (Κερασ.)
γαλέχουλον Πόντ. (Ἀμισ.) γαλέχουλεν Πόντ. (Χαλδ.)

Πιθανῶς ἐκ πρώτου συνθετικοῦ τοῦ ἐπιρρ. ἀγάληα
καὶ δευτέρου τοῦ ἐπιθ. χλῖος.

Ὁ ὀλίγον θερμός, ὑπόθερμος ἐνθ' ἄν.: Νερὸν γαλῶ-
χλὸν Τραπ. Γαλέχουλεν ἐν' τὸ νερόν Χαλδ.

* **γαλγοχουλεῖμαι**, γαλεχουλεῖμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαληνόχλιος.

Θερμαίνομαι ὀλίγον τι, γίνομαι ὑπόθερμος: Ἐγαλε-
χουλέθεν τὸ νερόν.

γαλιὰ ἢ, λέξις ἀμάρτ. χαρακτηριθεῖσα ὡς αὐθύ-
παρκτος εἰς τὸ σύνθετον ἀστρογαλιὰ, φαίνεται δὲ ὅτι
ὡς β' συνθετ. τούτου ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ συνών. δειν-
τρογαλιὰ.

γαλιάζω Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα.

Συνηθίζω εἰς τὸ θήλασμα εἰς προχωρημένην ἡλικίαν
καὶ δυσκόλως ξεσυνηθίζω ἀπὸ τοῦ νὰ θηλάζω, ἐπὶ παι-
δίου: Γάλασε τὸ παιδί καὶ δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀποκόψω.
Συνών. γλυκογαλιάζω.

γαλιάντρα ἢ, σύνηθ. καλιάντρα Θράκ. (Μάδυτ.)
Μακεδ. Σάμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *calandra*.

1) Πτηνὸν ὠδικὸν τοῦ γένους τῶν κορυδαλλῶν σύνηθ.
β) Μετων. ἄνθρωπος λάλος, φλύαρος πολλαχ. Ἡ λ.
καὶ ὡς παρωνύμ. Ἡπ. (Ἰωάνν.) Κεφαλλ. 2) Ὄνομα
κυνὸς Πελοπν. (Μεσσ.)

γαλιαντρόπουλλο τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαλιάντρα καὶ πουλλί.

Τὸ νεογνόν, ὁ νεοσσὸς τῆς γαλιάντρας.

* **γαλιάρικος** ἐπίθ. Οὐδ. γαλιάρικο Χίος γα-
λᾶρ'κον Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαλδάρεις ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ι* *α* *ρ* *ι* *κ* *ο* *ς*.

1) Τὸ εἰσέτι θηλάζον Χίος: *Ῥίφι γαλδάρικο*. 2) Τὸ παρέχον πολὺ γάλα Πόντ. (Χαλδ.): *Γαλδάρ'κον χτήνον*. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. *ἀγάλατος*.

γάλικος ἐπιθ. ἀμάρτ. *ἀγάλικος* Ἀθῆν. Παξ. κ. ἄ. — (Ἐφημερ. Φιλομαθ. 7, 1137).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ι* *κ* *ο* *ς*.

1) Ὁ εὐκόλως θραυόμενος, εὐθραυστος, ἐπὶ ἀμυγδάλων ἔνθ' ἄν.: *Ἀμύγδαλα ἀγάλικά* (Ἐφημ. Φιλομαθ. ἔνθ' ἄν.) Πβ. ἀθάσι 1. 2) Θηλ. *ἀγάλικη ἀμυγδαλῆ*, ἡ ἀμυγδαλῆ ἢ παράγουσα τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀμυγδάλων Παξ.

Γαλιλαία ἡ, Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ.)

Τὸ γεωγραφικὸν ὄνομα τῆς Ἀγίας Γραφῆς *Γαλιλαία*.

1) Ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (διὰ τὴν σημ. ἰδ. **ἄγιο* - *Γαλιλαίας*) Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Ἡ Πέμπτη τῆς ἑβδομάδος τοῦ Πάσχα Κύπρ.

γαλίμα ἡ, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ὄν. *γαλίφης* καὶ *λίμα*.

1) Λόγοι κολακευτικοὶ σκοπὸν ἔχοντες τὴν πειθῶ: *Μὲ τὴ γαλίμα ἐκατάφερες 'κειονὰ ποῦ 'θέλεις*. Ἀσ' τὴ γαλίμα, γιατί ὅ,τι κι ἂν λές, ἐγὼ δὲ σοῦ πιστεύω. 2) Μετων. ἀνθρωπος κόλαξ.: *'Ετοῦτος εἶναι μὲ γαλίμα ποῦ ἄμα σὲ πιάση, δὲ σ' ἀφίνει, μόνο νὰ τοῦ κάμης 'κειονὰ ποῦ θέλει*.

γαλιματίζης ἐπιθ. Κρήτ. (Σητ.) Θηλ. *γαλιματίζου* Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαλίμα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *τ* *ζ* *ῆ* *ς*.

Περιποιητικὸς, κολακευτικὸς: *Γαλιματίζης ἄθρωπος καὶ τὸν ἀγαποῦνε ὅλοι*. *Γαλιματίζου 'ναι καὶ τὴν ἀγαποῦνε τὰ πεθερικά τ'ζη, ἀπὸν τρελλαίνουσαι γιὰ ὀνομίης τση*. Συνών. *γαλίφης* 1.

γαλιονάκι τό, ἀμάρτ. *γαλονάκι* Τηλ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *γαλιόνι*.

Μικρὸν *γαλιόνι*, ὁ ἰδ.: Ἀσμ.

Ποῦ 'ναι τὸ γαλονάκι μου, ποῦ 'ναι ἡ μπαλλωτιά μου;

γαλιόνι τό, ὡς ναυτικὸς ὄρ. σύννηθ. *γαλόνιν* Πόντ. (Κερασ.) *γαλ-λιόνιν* Κύπρ. *γαλιόν* Πόντ. (Χαλδ.) *γαλόνι* Κάρπ. Κρήτ. Τηλ. Πόντ. (Σινώπ.) Σκυρ. κ. ἄ. *γαλιόν* Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) *γαλόνι* Κάρπ. Κορσ. Ρόδ. *γαλ-λιόνιν* Κύπρ. *γαλόνιν* Καππ. (Φάρασ.) Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *galeone*.

1) Εἶδος μεγάλου πολεμικοῦ πλοίου ὡς ναυτικὸς ὄρ. σύννηθ.: Ἀσμ.

Καὶ νὰ κατέβης 'ς τὸ γαλό, κάτω 'ς τὸ περιγάλι, νὰ ἰδῆς καράβια νὰ 'ρχονται, γαλιόνια ν' ἀρμενίζουν Προπ. (Ἀρτάκ.)

'Ενα γαλόνι Κρητικὸ 'ς τοῦ Τσάντι βουλτατζάρε, 'ς τοῦ Τσάντι κι Κιφαλλουνιά κι πίσου 'ς τοῦ Τσιρίγου Θράκ. (Αἰν.)

Νὰ κάμη ὁ μπέης κάτεργο κι Ἀλῆ πασᾶς γαλόνι, νὰ κάμη τ' ἀφεντάκι μου τρικάταρτο καράβι Ρόδ.

Κάτεργα, π' ἀρμενίζετε, γαλιόνια, ποῦ κινᾶτε; ἐλάτε 'ς τοῖς λιμῶνες σας κι αὐριο φουρήξω θέλω Κάρπ.

Κουμπάρους εἶνι ἄξιους γαλιόνια ν' ἀρματώση

τοὶ τὰ κουπιά τοῦ γαλονιού νὰ τὰ μαλαματώση

Λέσβ. β) Ἀτμόπλοιοι Πόντ. (Κερασ.) 2) Ναύσταθμος Πόντ. (Σινώπ.) 3) Συσκευὴ πηλίνη ἢ μετάλλινη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποτίθεται ὁ καπνὸς καὶ εἰς τὴν ὁποίαν προσαρμόζεται ἡ καπνοσύριγξ Καππ. (Φάρασ.) Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

γαλίτα ἡ, Πόντ. (Κολων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ί* *τ* *α*. Φυτὸν ἔχον γαλακτώδη ὁπὸν. Πβ. *γαλατσίδα*.

γαλίτης ὁ, Ἴων. (Κρήν.) Χίος.

Ἐξ ἀγνώστου πρώτου συνθετικοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ί* *τ* *η* *ς*.

Ἰχθὺς τοῦ γένους τῶν σκυλλοψάρων.

γαλιφάρω ἀμάρτ. *γαλουφάρω* Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γαλίφης*, παρ' ὁ καὶ *γαλούφης*, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ά* *ρ* *ω*.

Περιποιῶμαι πολὺ, κολακεύω. Συνών. *γαλιφεύω* *γαλιφίζω*.

γαλίφεμα τό, πολλαχ. *γαλούφεμα* Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γαλιφεύω*.

Ὑπερβολικὴ περιποίησις, κολακεία. Συνών. *γαλιφιά*, *γαλίφισμα*.

γαλιφεύω Κύθν. κ. ἄ. *γαλιφεύω* Σίφν. *γαλουφεύω* Παξ. Σῦρ. *γαλουφεύω* Θήρ. Νάξ. (Τρίποδ.) Σίφν. *γαλ'φεύον* Σαμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαλίφης*, παρ' ὁ καὶ *γαλούφης*.

Περιποιῶμαι, κολακεύω. Συνών. *γαλιφάρω*, *γαλιφίζω*.

γαλίφης ἐπιθ. σύννηθ. *γαλίφ'ς* πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *γαλούφης* Κρήτ. Νάξ. Πάρ. Σύμ. κ. ἄ. *γαλίφος* σύννηθ. *γαλίφους* Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. *γαλίφο* Τσακων. *γαλούφος* Θήρ. Κέρκ. Κεφαλλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Τρίποδ.) Πελοπ. (Καρδαμ. Μάν.) Σίφν. *γαλοῦφους* Θράκ. (Αἰν.) *γαλοῦχος* Θήρ. Θηλ. *γαλίφισσα* σύννηθ. *γαλίφω* πολλαχ. *γαλούφω* Παξ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gaglioffo*. Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 21.

1) Ὁ μετερχόμενος μελιχίους τρόπους καὶ λέγων μελιχίους λόγους διὰ νὰ πείσῃ τινά, κόλαξ σύννηθ.: *Εἶν' ἕνας γαλίφης ποῦ πετυχαίνει ὅ,τι θέλει*. Συνών. *γαλιματίζης*. 2) Λαίμαργος, λίχνος Ρόδ. Σύμ.

γαλιφιά ἡ, σύννηθ. *γαλ'φιά* πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. *γαλιφκιά* Σίφν. κ. ἄ. *γαλουφιά* Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Παξ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαλίφης*.

Ὑπερβολικὴ περιποίησις, κολακεία ἔνθ' ἄν.: *Πάντα τὰ καταφέρνει μὲ τοῖς γαλιφίς του. Μὲ γέλασε μὲ τοῖς γαλιφίς του*. Συνών. *γαλίφεμα*, *γαλίφισμα*.

γαλιφίζω πολλαχ. *γαλουφίζω* Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπ. (Καρδαμ.) Θήρ. Κρήτ. Ρόδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαλίφης*, παρ' ὁ καὶ *γαλούφης*.

Γαλιφάρω, ὁ ἰδ.

γαλίφικος ἐπιθ. σύννηθ. *γαλούφικος* Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαλίφης*, παρ' ὁ καὶ *γαλούφης*, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - *ι* *κ* *ο* *ς*.

Κολακευτικὸς: *Λόγια γαλίφικα*.

